

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kfv.III.37.852/2024/12.

A tanács tagjai: Dr. Sperka Kálmán a tanács elnöke, Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó előadó bíró, Dr. Bérces Nóra bíró, Dr. Kovács András bíró, Dr. Sugár Tamás bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

A felperes képviselője: Pohárnok Barbara Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: Dr. Pohárnok Barbara, cím2)

Az I. rendű alperes: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság (cím3)

Az I. rendű alperes képviselője: kamarai jogtanácsos

A IV. rendű alperes: Miniszterelnöki Kabinetirodát Vezető Miniszter (cím4)

A IV. rendű alperes képviselője: dr. Kovács N. Balázs ügyvéd (cím5)

A per tárgya: idegenrendészeti ügyben indult jogvita

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: a IV. rendű alperes, 11. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság neve, határozatának kelte és száma: a Szegedi Törvényszék 2024. szeptember 25-én kelt 101.K.700.532/2024/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Szegedi Törvényszék 101.K.700.532/2024/10. számú ítéletét – az indokolás módosításával – hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű és a IV. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 – 60.000 (hatvanezer – hatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A nigériai állampolgárságú felperes 2005-től kezdődően tartózkodik Magyarországon, legutóbb 2020. szeptember 15-ig érvényes, magyar állampolgár családtagjára tekintettel kiállított állandó tartózkodási kártyával. 2012. augusztus 23-án gyermek1 utónevű, majd 2021. szeptember 2-án gyermek2 utónevű gyermeke született személy1 magyar állampolgártól.

[2] A felperes 2020. augusztus 6-án előterjesztett nemzeti letelepedési engedély kiadása iránti kérelmét az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 33. § (2) bekezdés b) pontja és a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (a továbbiakban: Szmvt.) 94. § (2) bekezdés c) és f) pontjai alapján elutasította. A döntés indoka szerint a felperes tényleges életközössége magyar állampolgár gyermekével nem igazolt és a beszerzett szakhatósági állásfoglalás szerint letelepedése veszélyt jelent Magyarország nemzetbiztonságára.

[3] A felperes fellebbezésére eljáró I. rendű alperes 2021. március 25-én kelt 106-L-4243/2/2021. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta és a felperes fellebbezését elutasította a Harmtv. 33. § (2) bekezdés b) pontjára és az Szmvt. 94. § (2) bekezdés c) pontjára alapítottnan, mert a felperes tartózkodása Magyarország nemzetbiztonságát veszélyezteti.

[4] A határozat indokolása tartalmazza, hogy az I. rendű alperes a tényállás tisztázása céljából megkereséssel élt a IV. rendű alperes jogelődje felé és szakhatósági állásfoglalását kérte arra, hogy a felperes letelepedése sérti-e Magyarország nemzetbiztonsági érdekeit. A IV. rendű alperesi jogelőd 2021. február 12-én kelt állásfoglalásában azt a tájékoztatást adta, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal minősített iratanyaga vizsgálatát követően arra a megállapításra jutott, hogy a felperes magyarországi letelepedése veszélyezteteti Magyarország nemzetbiztonságát.

[5] Összességében tehát a kétfokú eljárás során – figyelemmel a szakkérdésben kellő szakértelemmel rendelkező IV. rendű alperesi jogelőd állásfoglalásában foglaltakra is – megállapítást nyert, hogy a kérelmező magyarországi tartózkodása nemzetbiztonsági kockázatot jelent. A döntés meghozataláig a hatósághoz nem érkezett olyan adat, amely a másodfokú szakhatósági állásfoglalásban foglaltakat megkérdőjelezné. A nemzetbiztonsági érdek érvényesítése az arra hatáskörrel rendelkező szervek kiemelt feladata, ennek körében az elsődleges cél, hogy a nemzetbiztonság nem fenyegetett, nem veszélyeztetett állapota folyamatosan fenntartható legyen.

[6] A Harmtv. 87/B. § (4) bekezdése ismeretében a szakhatóság állásfoglalása kötelező az eljáró hatóságra nézve, az abban foglaltaktól eltérni nem volt lehetősége. Hivatkozott továbbá a Kúria Kfv.VI.37.640/2018/9. számú végzésére.

[7] Az Szmvt. 94. § (2) bekezdés c) pontjában és a Harmtv. 33. § (2) bekezdésében foglalt kógens, mérlegelést nem tűrő jogszabályi rendelkezésre tekintettel – amely szerint nem adható ki letelepedési engedély, ha nemzetbiztonsági kifogás okán kizáró ok áll fenn – az I. rendű alperes az Szmvt. 94. § (2) bekezdés szerinti egyéb jogszabályi feltételek – így az életközösség fennállta – vizsgálatától eltekintett.

[8] Az elsőfokú hatóság 2021. május 6-án kelt 106-3-1250-12/2021-Ké. iktatószámú határozatával a felperest az Európai Unió tagállamainak területéről Nigéria területére kiutasította és a felperessel szemben 10 év időtartamra beutazási és tartózkodási tilalmat rendelt el. Az elsőfokú hatóság a kiutasítás végrehajtását egyrészről annak feltételei

megteremtéséig, valamint a Fővárosi Törvényszék előtt a felperessel szemben indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig, a büntetőügyben esetlegesen kiszabásra kerülő szabadságvesztés büntetés letöltéséig felfüggesztette. A kiutasítást elrendelő határozatot a felperes keresettel támadta, a bíróság azon eljárását jelen nemzeti letelepedési engedély tárgyában indult per jogerős befejezéséig felfüggesztette.

A kereseti kérelem

[9] A felperes az I. rendű alperes 106-L-4243/2/2021. számú határozatával szemben előterjesztett keresetében annak megsemmisítését és az I. rendű alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[10] Hivatkozása szerint az I. rendű alperes megsértette az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. §-a szerinti tényállás-tisztázási, a 76. §-a szerinti bizonyíték ismertetési kötelezettségét, figyelmen kívül hagyta a nemzetbiztonsági veszéllyel kapcsolatos arányosság vizsgálatát és a tényekből okszerűtlen következtetést vont le, amikor megállapította, hogy a magyar állampolgárral tényleges életközössége nem áll fenn.

[11] Az életközösség fennállta, továbbá a vele szemben indult büntetőeljárás körében kifejtett érvein túl előadta, hogy egy olyan állásfoglalásra hivatkozással és mindennemű indokolás nélkül utasították el a kérelmét, amely alapjául szolgáló indokoknak és adatoknak a lényegét nem ismerhette meg. Ebből fakadóan esélye sem volt a védekezésre, ellenérvei előterjesztésére.

[12] A minősített adatokhoz való hozzáférés, a felhasználás teljes megtagadására, azaz a teljes jogfosztásra még a szükségesség, arányosság fennállta esetén sincs lehetőség.

Az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-420/22. és C-528/22. számú egyesített ügyeiben hozott ítélete (a továbbiakban: C-420/22. számú ítélet)

[13] Az elsőfokú bíróság 2022. augusztus 8-án az eljárása felfüggesztése mellett az EUB előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezte.

[14] Az EUB 2024. április 25-én az egyesített ügyekben ítéletet hozott, amelyben az alábbi megállapításokat tette:

[15] Az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 20. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely tagállam hatóságai a tartózkodási engedélyt anélkül vonják vissza, vagy a tartózkodási engedély kiállítását anélkül tagadják meg olyan uniós polgárok harmadik ország állampolgárságával rendelkező családtagjától, akik e tagállam állampolgárai, és akik soha nem gyakorolták a szabad mozgáshoz való jogukat, hogy e hatóságok előzetesen megvizsgálták volna, hogy e harmadik országbeli állampolgár és ezen uniós polgárok között olyan függőségi viszony áll-e fenn, amely ténylegesen arra kényszerítené az említett uniós polgárokat, hogy az Európai Unió területét elhagyják annak érdekében, hogy e családtagot elkísérjék, amennyiben egyrészt az említett harmadik országbeli állampolgár nem kaphat tartózkodási jogot az említett

tagállamban alkalmazandó más rendelkezés alapján, másrészt pedig e hatóságok információkkal rendelkeznek a fent említett harmadik országbeli állampolgár és a fent említett uniós polgárok közötti családi kapcsolatok fennállásáról.

[16] Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikkével összefüggésben értelmezett EUMSZ 20. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a nemzeti hatóságokat arra kötelező nemzeti szabályozás, hogy kizárólag a nemzetbiztonsági szakterület által kibocsátott, indokolást nem tartalmazó, kötelező erejű állásfoglalás alapján, nemzetbiztonsági ok miatt visszavonják olyan harmadik országbeli állampolgár tartózkodási engedélyét vagy megtagadják tartózkodási engedély olyan harmadik országbeli állampolgár részére történő kiállítását, aki e cikk alapján származékos tartózkodási joggal rendelkezhet, anélkül hogy szigorúan megvizsgálják az összes egyéni körülményt, illetve e visszavonó vagy elutasító határozat arányosságát.

[17] A megfelelő ügyintézés általános elvét és a Charta 47. cikkét az EUMSZ 20. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az azt előíró nemzeti szabályozás, hogy abban az esetben, ha az olyan harmadik országbeli állampolgárral szemben elfogadott, tartózkodási jogot visszavonó vagy megtagadó határozat, aki az említett EUMSZ 20. cikk alapján származékos tartózkodási joggal rendelkezhet, olyan információkon alapul, amelyeknek a hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné a szóban forgó tagállam nemzetbiztonságát, e harmadik országbeli állampolgár vagy a képviselője csupán az e célból kért engedély megszerzését követően férhet hozzá ezen információkhoz, az említett személyekkel még az ilyen határozatokat alátámasztó indokok lényegét sem közlik, és közigazgatási vagy bírósági eljárásokban egyébként sem használhatják fel azokat az információkat, amelyekhez hozzáférhettek.

[18] A Charta 47. cikkét az EUMSZ 20. cikkel összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az nem írja elő, hogy az EUMSZ 20. cikk szerinti tartózkodásra vonatkozó, minősített adatokon alapuló határozat jogszerűségének felülvizsgálatát végző bíróságnak hatáskörrel kell rendelkeznie arra, hogy felülvizsgálja ezen adatok minősítésének jogszerűségét, valamint hogy az érintett személy számára engedélyezze ezen adatok teljes körének megismerését annak megállapítása esetén, hogy e minősítés jogellenes, illetve ugyanezen adatok lényegének megismerését annak megállapítása esetén, hogy az említett minősítés jogszerű. Mindazonáltal e bíróságnak az említett személy védelemhez való joga tiszteletben tartásának biztosítása érdekében adott esetben le kell vonnia a következtetéseket az illetékes hatóságok azon esetleges határozatából, amellyel megtagadják e határozat indokai egy részének vagy teljes körének, valamint az e határozathoz kapcsolódó bizonyítékoknak a közlését.

A jogerős ítélet

[19] A törvényszék ítéletével az I. rendű alperes 106-L-4243/2/2021. számú határozatát az elsőfokú hatóság határozatára kiterjedő hatállyal megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte.

[20] Mindenekelőtt rögzítette, hogy a felperes élettársa és gyermeke magyar állampolgárok, ezért vitathatatlan, hogy az uniós polgár jogállásával rendelkeznek, így megilletik őket EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésében biztosított jogok (C-582/21. számú ítélet 61. pont).

[21] A perbeli esetben felmerül az uniós jog és az EUB ítélkezési gyakorlatának alkalmazhatósága, mivel a felperes olyan uniós polgárok családtagja, akik soha nem

gyakorolták a szabad mozgáshoz való jogukat az Európai Unión belül, azonban közöttük olyan függőségi viszony állhat fenn, amely miatt a felperest megilletheti az EUMSZ 20. cikkéből származtatott tartózkodási jog. Ezt azonban az eljáró idegenrendészeti hatóságok nem vizsgálták.

[22] Az elsőfokú hatóság és az I. rendű alperes a döntését kizárólag az Alkotmányvédelmi Hivatal, illetve a IV. rendű alperes jogelődje, mint szakhatóságok azon – minősített adatokon alapuló, indokolás nélküli – állásfoglalásaira alapították, amely szerint a felperes letelepedése sérti Magyarország nemzetbiztonságát. Nem vizsgálták a felperes személyes, így családi és vagyoni körülményeit, az országban való tartózkodásának időtartamát, ahhoz való kötődését.

[23] A C-420/22. számú ítéletet idézve hangsúlyozta, az EUB szerint is úgy kell értelmezni a Charta 47. cikkével összefüggésben az EUMSZ 20. cikkét, hogy azzal ellentétes a nemzeti hatóságokat arra kötelező nemzeti szabályozás, amely szerint kizárólag a nemzetbiztonsági szakhatóság által kibocsátott, indokolást nem tartalmazó, kötelező erejű állásfoglalás alapján, nemzetbiztonsági ok miatt visszavonják olyan harmadik országbeli állampolgár tartózkodási engedélyét, vagy megtagadják tartózkodási engedély ilyen állampolgár részére történő kiállítását, aki a cikk alapján származékos tartózkodási joggal rendelkezhet anélkül, hogy szigorúan megvizsgálják az összes egyéni körülmény, illetve visszavonó vagy elutasító határozat arányosságát (C-420/22. számú ítélet 85. pontja). Bár a tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy az EUMSZ 20. cikkével kapcsolatos eljárás keretében ne biztosítsanak közvetlen hozzáférést az érintett személy számára a teljes iratanyaghoz, a tényleges érvényesülés és a megfelelő ügyintézés általános elvének, továbbá a hatékony jogorvoslathoz való jognak a megsértése nélkül nem hozhatják e személyt olyan helyzetbe, amelyben sem ő, sem a képviselője nem szerezhethet megfelelően tudomást ezen iratanyag meghatározó elemeinek lényegéről (C-420/22. ítélet 94-97. pontjai, C-159/21. számú ítélet 50-53. pont). Sértené a hatékony bírósági jogorvoslathoz való alapvető jogot az, ha valamely bírósági határozat olyan tényeken vagy iratokon alapulna, amelyekről maguk a felek vagy a felek valamelyike nem szerezhethet tudomást és amelyekről ezáltal álláspontjukat sem adhatták elő.

[24] Mindezekre tekintettel a hatékony jogorvoslathoz való jog követelményével ellentétes az, ha az eljáró idegenrendészeti hatóság olyan szakhatósági állásfoglalásra alapítja döntését, amely indokolást nem tartalmaz és amely alapjául szolgáló minősített adatoknak legalább a lényegét nem ismerteti a kérelmezővel. A törvényszék ezért az EUB C-420/22. számú ügyében hozott ítéletére figyelemmel eltért a Kúria joggyakorlatától.

[25] Az I. rendű alperes határozatának az elsőfokú hatóság határozatára is kiterjedő megsemmisítését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését követően a megismételt eljárásra előírta, hogy amennyiben a szakhatóságok továbbra is úgy értékelik, hogy a felperes letelepedése sérti Magyarország nemzetbiztonságát, az állásfoglalás alapját képező minősített adatok lényegét az elsőfokú hatóságnak meg kell ismertetnie a felperessel és lehetőséget kell biztosítani a számára, hogy azokra reagáljon.

[26] Az eset összes körülményét vizsgálnia kell, különös tekintettel a felperes személyi, így családi, jövedelmi és vagyoni helyzetére, tartózkodása időtartamára, Magyarországhoz való kötődésére és a gyermekek mindenképp álló érdekére. Mindehhez szükséges, hogy állást foglaljon abban a kérdésben, hogy a harmadik országbeli állampolgár felperes és uniós állampolgár családtagjai között fennállhat-e olyan szoros függőségi/eltartotti viszony, amely alapján a felperest megilleti az EUMSZ 20. cikkéből származtatott tartózkodási jog, vagyis amely miatt uniós állampolgár családtagjai az Unió területének elhagyására kényszerülnének, ha a felperestől megtagadják a tartózkodási jogot.

[27] Az értékelés során figyelemmel kell lennie az EUB kialakult és következetes ítélkezési gyakorlatára, így többek között figyelembe kell venni a felperes gyermekének életkorát, testi és érzelmi fejlettségét, a mind az uniós polgár szülőjével, mind a felperessel fennálló érzelmi kapcsolata erősségét, valamint azt a kockázatot, amelyet a felperestől való elszakítás a gyermek lelki egyensúlyára jelent. A megismételt eljárásban a Harmtv. rendelkezéseit kell alkalmazni figyelemmel a harmadik országbeli állampolgárok beutazására és tartózkodására vonatkozó általános szabályokról szóló 2023. évi XC. törvény (a továbbiakban: Btátv.) 286. § (7) bekezdésére.

A felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem és észrevételek

[28] A IV. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 121. § (1) bekezdés a) pontja szerinti hatályon kívül helyezését és az ügyben eljáró bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását indítványozta hivatkozással arra, hogy az a Kúria közzétett határozataitól jogkérdésben eltér. Ezen eltéréseket az alábbiakban jelölte meg:

[29] A jogerős ítélet ellentétben áll a Kúria Kfv.IV.37.098/2022/15. számú ítéletétől annyiban, hogy az eljáró hivatásos bírók személyes iratmegismerése az ügy sajátosságaihoz képest biztosítja a tisztességes eljáráshoz való jog lényegét, így a felperes tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogát. A fél iratmegismerési joga korlátozható, ha azt a felmerülő nemzetbiztonsági okok alátámasztják. A bíróság a minősített iratokba való betekintés során ezt vizsgálja, a bíróság mérlegelési tevékenységet végez, ennek részleteit azonban a féllel nem közölheti. A bíróság döntése tehát nem automatikus.

[30] A jogerős ítélet eltér a Kfv.VII.37.857/2022/4. számú döntéstől annyiban, hogy az kifejezetten rögzíti, hogy a szakhatóság véleményének beszerzése az idegenrendészeti hatóságra nézve kötelező, az abban foglaltaktól nem térhet el és az iratbetekintés során a bíróság ellenőrzi, hogy a véleményben foglalt tények és adatok elegendő indokul szolgálnak-e az idegenrendészeti határozatban foglalt intézkedéshez.

[31] A Kfv.VI.37.640/2018/9. számú döntés kimondja, hogy a hatékony jogorvoslathoz való jog követelményével nem ellentétes az, ha az eljáró idegenrendészeti hatóság olyan szakhatósági állásfoglalásra alapítja döntését, amely indokolást nem tartalmaz.

[32] Mind a Kfv.II.37.983/2020/10. számú, mind a Kfv.II.37.862/2020/11. számú kúriai döntés megállapítása az, hogy a minősített iratokba az eljáró bíróság tekint be és végzi el a mérlegelést.

[33] A Kfv.III.37.768/2021/12. számú döntéstől való eltérést pedig abban jelölte meg, hogy ha szakhatóság a nemzetbiztonság veszélyeztetését állapítja meg, úgy nem hozható olyan döntés, amely ennek ellenére tartózkodási/letelepedési jogot biztosít.

[34] Az ügy érdemében kifejtette, ha nemzetbiztonsági kockázatot megállapító szakhatósági döntés születik, akkor az annak alapjául szolgáló minősített adatokat az állásfoglalás nem tartalmazza és az kötelező az idegenrendészeti hatóságra nézve. Ebben az esetben a felperes tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogának érvényesülését az eljáró bíróság a minősített iratokba való betekintés révén biztosítja. Ez a gyakorlat a vonatkozó jogszabályokkal nem ellentétes.

[35] A magyar jogi szabályozás a nemzetbiztonsági kockázat fennálltát olyan törvényes kógens kizáró oknak tekinti, amely fennállta a vonatkozó státusz/engedély

visszavonását vonja maga után. A nemzetbiztonsági kockázat olyan szakkérdés, amelynek eldöntése jogszabályban kijelölt szakhatóságok hatáskörébe tartozik. Az idegenrendészeti hatóságot e körben a mérlegelés lehetősége nem illeti meg.

[36] Előadása szerint az Alkotmányvédelmi Hivatal mint minősítő a minősített adatok védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Mavtv.) 11. §-a szerinti külön eljárásban engedélyt adhat a minősített adat megismerésére, a szakhatósági állásfoglalás kiadása során azonban a minősítésre vonatkozó szabályok szerint azt védenie kell, következésképpen nem indokolhat. Az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések mellett tehát sem az első-, sem a másodfokú hatóság nem volt abban a helyzetben, hogy figyelmen kívül hagyja a megkeresett szakhatóságok állásfoglalásainak tartalmát, az az Ákr. 123. § (1) bekezdés b) pontja szerint a határozatok semmisségét eredményezte volna.

[37] Az idegenrendészeti hatóságoknak a minősített iratok tartalmát nem kell ismerniük ahhoz, hogy eleget tegyenek tényállás-tisztázási kötelezettségüknek. Ebből következően a határozat sem tartalmazhatja a minősített adatokat, ez pedig nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését. Az idegenrendészeti hatóságok kötelezettsége kizárólag a szakhatósági állásfoglalás beszerzésére terjed ki, annak tartalmát nem bírálhatják felül, az a döntéshozatal során köti őket. A szakhatósági állásfoglalás beszerzésével eleget tesznek a külföldi köz- és nemzetbiztonsági kockázattal kapcsolatos tényállás-tisztázási kötelezettségüknek.

[38] Felülvizsgálati ellenkérelmében a felperes a jogerős ítélet hatályában fenntartását indítványozta. Hangsúlyozta, miután a hivatkozott EUB ítélet egyik alapeljárását pontosan az érintett ügy képezte, az elsőfokú bíróság döntésére az EUB ítélete kötelező volt.

[39] Részletesen elemezve a vonatkozó uniós jogot, joggyakorlatot, az Alkotmánybíróság joggyakorlatát az uniós jog és az EUB jogértelmezésével kapcsolatosan, továbbá a Kúria joggyakorlatát és az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) jogértelmezését hangsúlyozta, hogy az EUB értelmezésének alkalmazása kötelező és azt nem akadályozhatja semmilyen nemzeti jog vagy jogalkalmazási gyakorlat felsőbbbíróági eltérő jogi értékelése.

[40] Önmagában a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett precedensértékű kúriai döntésektől való eltérés miatt a jogerős ítélet nem lesz jogszabálysértő. Az eljáró bíróság csak arra volt köteles, hogy ítéletében megindokolja a Kúria precedensképes határozataitól való eltérést.

[41] A tárgyalást megelőzően előterjesztett részletes előkészítő iratában kérte a vonatkozó uniós jog közvetlen alkalmazásával a jogerős ítélet helybenhagyását, ennek hiányában az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését. Rámutatott, hogy a Kúria jelen ítélező tanácsát nem kötheti a Jogegységi Panasz Tanács 3/2025. Jogegységi határozatában (a továbbiakban: JEH) adott jogértelmezés az EUB C-420/22. számú ügyben hozott ítélettel szemben az EUB gyakorlata szerint sem (C-6/64. számú Costa v. ENEL ügyben hozott ítélet, C-106/77. számú Simmenthal ügyben hozott ítélet, C-188/10. és 189/10. számú és a C-112/13. sz. ügyben hozott ítélet, C-924/19. és C-925/19. PPU sz. egyesített ügyekben FMS és SA ügyében hozott ítélet, C-528/21. számú M.D. ügyben hozott ítélet, C-118/17. számú Dunai ügyben hozott ítélet, C-537/22. számú Global Ink Trade ügyben hozott ítélet).

[42] Az EUB C-357/19., C-379/19., C-547/19., C-811/19. és C-840/19. számú egyesített ügyekben hozott ítéletéből is kiderül, a bíróságok függetlenségének követelményét sértheti az EUB jogértelmezésével szemben követendő tagállami felsőbb bíróságok kötelező erejű jogértelmezése, vagy az uniós jog közvetlen alkalmazásának ilyen fórumok döntéseitől való függővé tétele.

[43] Az EUB ítéletében egyértelművé tette, hogy az EUMSZ 20. cikke szerinti származékos tartózkodási jog fennállását, az azt megalapozó függőségi viszonyt minden, tartózkodási jogot érintő, bármilyen „valamely tagállam területén való tartózkodáshoz való jog megtagadásához vagy elvesztéséhez” vezető döntéssel kapcsolatos eljárásban vizsgálni kell.

[44] Ugyanakkor a JEH megtiltja az EUB C-420/22. számú ítélete közvetlen alkalmazását azzal, hogy továbbra is követendőnek írja elő az EUB ítéletének meghozatalát megelőzően kialakított kúriai jogértelmezést az EUMSZ 20. cikke szerinti származékos tartózkodási jog körében. Előírja a felülvizsgálat során a közigazgatási perben a bíróságok alkalmazandó eljárásrendjét arra az esetre, ha a hatóság nem járul hozzá ahhoz, hogy a harmadik országbeli állampolgár fél vagy jogi képviselője a döntés alapjául szolgáló minősített adatokat megismerje és azokra észrevételt tegyen.

[45] A felperes a jogerős ítélet hatályában fenntartásának szükségességét az uniós jog közvetlen alkalmazásából és az EJEB jogértelmezéséből is részletesen elemezve levezette.

[46] Kifejtette, hogy az uniós jog és az EUB ítéletében adott – és a konkrét ügyre egyébként vonatkozó – kötelező jogértelmezés tagállami bíróságok általi alkalmazhatóságának a jogegységi eljárástól, illetve annak kimenetelétől történő függővé tétele önmagában durván sérti az uniós jogot. Miután pedig a hivatkozott magyar jogszabályok és a kúriai jogértelmezés alapján a JEH – ami uniós joggal ellentétes jogértelmezést ír elő –, a jelen ügyben ítélkező tanácsra nézve is kötelező, szükségesnek tartotta azzal szemben az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését.

[47] Az I. rendű alperes észrevételében utalt arra is, hogy a jogerős ítélet iránymutatása alapján fennáll annak a lehetősége, hogy a megismételt eljárásban az idegenrendészeti szerv nem állapítja meg a felperes származékos tartózkodási jogát, miközben a szakhatósági eljárást követően közölnie kell a felperessel a nemzetbiztonsági veszélyt megalapozó minősített adatok lényegét, ami így a minősített adattal való visszaélés büntetőjogi tényállását is felvetheti.

Döntés a befogadról

[48] A Kúria Kfv.III.37.852/2024/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdésnek alkalmazásával befogadta.

A Kúria döntése és jogi indokai

[49] A IV. rendű alperes felülvizsgálati kérelme – az alábbiak okán – alaptalan.

[50] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdés folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése alapulvételével a felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem keretei között – a megjelölt jogszabálysértések mentén – vizsgálta felül azzal, hogy a Kp. 120. § (5) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján döntött.

[51] A Kúria mindenekelőtt leszögezi, a jogerős ítélet egyrészről a származékos tartózkodási jog feltételeinek vizsgálata hiánya, másrészről a szakhatósági állásfoglalás

alapját képező minősített adatok lényegének megismertetése okán döntött az I. rendű alperes határozatának az elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítéséről és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezéséről.

[52] A Kúria hangsúlyozza, felülvizsgálati kérelmében a IV. rendű alperes a jogerős ítéletnek a származékos tartózkodási joggal kapcsolatosan nem, ellenben a szakhatósági állásfoglalás alapját képező minősített adatok lényegének megismertetése körében tett megállapításait vitatta arra hivatkozással, hogy az eljáró bíróság a Kúria közzétett határozataitól jogkérdésben eltért. A felülvizsgálati kérelem kereteire figyelemmel a felperes és magyar állampolgár családtagjai kapcsolatát, a függőségi/eltartotti viszony fennálltát, ebből eredően a származékos tartózkodási jogot, a felek felülvizsgálati eljárásban ezzel kapcsolatosan kifejtett érveit a Kúria nem vizsgálta.

[53] A felülvizsgálati bíróság ezt követően rámutat, hogy 2025. április 24-én más felperes ügyében, ugyanakkor azonos jogkérdésben indult felülvizsgálati eljárásban eljáró tanácsa Kfv.I.37.851/2024/17. számon határozatot hozott. A Kúria jelen ügyben eljáró tanácsa nem látott okot arra, hogy ezen, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 163. §-a alapján a BHGY-ban közzétett határozatától jogkérdésben eltérjen, az abban foglaltakat irányadónak tartja.

[54] A felülvizsgálati bíróság a IV. rendű alperes felülvizsgálati kérelmével összefüggésben – a hivatkozott kúriai döntésre is figyelemmel – az alábbiakat hangsúlyozza:

[55] A Kúria megállapította, hogy a törvénytől valóban eltért a Kúria e tárgykörben meghozott korábbi határozataitól, amelyek a C-420/22. számú EUB ítélet meghozatalát és a JEH határozat Magyar Közlönyben történő közzétételét megelőzően születtek. A törvénytől ugyanakkor eleget tett a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésében foglalt azon feltételnek, hogy ítélete jogi indokolása tartalmazza az eltérés okát, nevezetesen a C-420/22. számú ítélet közvetlen alkalmazását.

[56] Az eltérés értékelése körében nem hagyható figyelmen kívül az EUB C-537/22. számú Global Ink Trade ügyében 2024. január 11-én hozott ítélete (ECLI:EU:C:2024:6), amely szerint az európai jog elsőbbségének elve alapján az európai rendelkezések körében a bíróságoknak a saját tagállamuk felsőbírósági jogértelmezésével szemben is az EUB jogértelmezését kell követniük, „[u]gyanakkor az olyan nemzeti szabályozás, amely arra szorítkozik, hogy az alacsonyabb szintű nemzeti bíróságokat az ezen értékelésektől való bármely eltérés indokolására kötelezze, nem ellentétes ezen elvvel” (rendekező rész 1. pont és indoklás 30. pont). Az EUB ezen ítéletében arra a megállapításra jutott, hogy ez az indoklási kötelezettség nem képez olyan akadályt, amely megnehezítené a Kúria korábbi határozataitól való eltérést, hangsúlyozva, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás feljogosítja a bíróságot arra, hogy mellőzze a Kúria korábbi határozatait, még ha azok kötelező precedensserővel is rendelkeznek, feltéve többek között, hogy az említett bíróság úgy ítéli meg, hogy e határozatok összeegyeztethetetlenek az uniós joggal, és hogy értékelését e tekintetben indokolással látja el.

[57] A jogerős ítélet meghozatalakor még nem állt rendelkezésre, de a Kúria rámutat, a Bszi. 32. § (1) bekezdés b) pontja szerinti előzetes döntéshozatali indítványra indult jogegységi eljárásban született JEH rendelkezik a harmadik országbeli állampolgárok magyarországi beutazásával és tartózkodásával összefüggésben hozott hatósági határozatokat megalapozó adatok megismerhetőségéről, valamint arról, hogy a Kúria bármely, a BHGY-ban közzétett határozatának a JEH-ban foglaltakkal ellentétes jogértelmezése a továbbiakban nem hivatkozható kötelező jogértelmezésként. A JEH 4. pontja – a felülvizsgálati kérelemben felhívott döntések közül négyet konkrétan megjelölve – kifejezett felhatalmazást ad a Kúria Kfv.37.983/2020/10., Kfv.37.765/2020/14., Kfv.37.129/2021/13., Kfv.37.862/2020/11.,

Kfv.37.863/2020/15., Kfv.37.768/2021/12., Kfv.37.098/2022/15., Kfv.37.716/2022/11. számú és egyéb hasonló tartalmú határozatának jogértelmezésétől való eltérésre.

[58] A Bszi. 42. §-a alapján a JEH a 2025. április 7-ei közzététele óta kötelező a bíróságokra. A jogerős ítélet meghozatalának időpontjára figyelemmel azt az elsőfokú bíróság még nem vehette figyelembe, ugyanakkor jelen felülvizsgálati eljárásban a Kúriára kötőerővel bír, így a Kúria a felülvizsgálati kérelmet a JEH rendelkezéseivel összhangban bírálta el.

[59] A perbeli ügyben kiemelt jelentőséggel bír, hogy az elsőfokú bíróság jelen felülvizsgálat alapját képező ügyben fordult az EUB-hoz előzetes döntéshozatal iránt. Az EUB ítélkezési gyakorlata szerint pedig a nemzeti bíróságnak meg kell tennie mindent, ami az uniós jog adott ügyben adott értelmezésének érvényre juttatásához szükséges.

[60] Az EUB ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az EUMSZ 267. cikke alapján hozott döntése kötelező arra a tagállami bíróságra, amely előtt az ügy, amellyel kapcsolatban az EUB határozata született, folyamatban van, továbbá minden hasonló ügyben, ugyanazon jogkérdésben döntést hozó más tagállami bíróságokra is. „A nemzeti bíróság számára az EUMSZ 267. cikk második albekezdésében elismert azon lehetősége, hogy mielőtt az adott esetben a magasabb szintű bíróság uniós joggal ellentétesnek tűnő iránymutatásainak alkalmazásától eltekintene, előzetes döntéshozatali eljárás keretében annak a Bíróság által történő értelmezését kérje, nem válhat kötelezettséggé.” [C-555/07. számú Küçükdeveci-ügy (ECLI:EU:C:2010:21) ítélete 54. és 55. pontja].

[61] Az a nemzeti bíróság, amely élt az EUMSZ 267. cikkben részére biztosított lehetőséggel, kötve van az alapügy elbírálásánál az EUB által az uniós jog szóban forgó rendelkezései tekintetében adott értelmezéshez, és így adott esetben mellőznie kell valamely felsőbb szintű bíróság értékelését, ha úgy ítéli meg, hogy az EUB által adott értelmezésre tekintettel azok nem állnak összhangban az uniós joggal, adott esetben eltekintve az őt arra kötelező nemzeti szabály alkalmazásától, hogy feleljen meg e felsőbb szintű bíróság határozatainak [1977. február 3-i Benedetti ítélet, 52/76, (EU:C:1977:16) 26. pont, a már hivatkozott C-537/22. számú Global Ink Trade ügyében hozott ítélet 24. pontja, C-107/23. számú PPU. ügyében 2023. július 24-i ítélet (ECLI:EU:C:2023:606) 132-134. pontja].

[62] Ezt megerősítette a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a 6/2023. Jogegységi határozat [38] és [39] bekezdéseiben is, amikor kimondta, „Az EUB ítélkezési gyakorlata szerint az EUB EUMSZ 267. cikke alapján hozott döntése kötelező arra a tagállami bíróságra, amely előtt az ügy, amellyel kapcsolatban az EUB határozata született, folyamatban van [...], továbbá [...] minden hasonló ügyben, ugyanazon jogkérdésben döntést hozó más tagállami bíróságokra is. Az EUB tehát nem a tagállami bíróság előtti ügyet dönti el, azonban indokolással ellátott határozata vagy végzése kötőerővel bír, a tagállami bíróság az előtte folyamatban lévő jogvita elbírálásakor köteles az EUB által adott értelmezést követni. Amint arra a Kúria a Kfv.37.975/2016/7. számú döntésében is rámutatott, az előzetes döntéshozatali eljárásban az EUB által hozott döntésben adott iránymutatás a további eljárásra irányadó.”

[63] A felperes érveivel szemben a Kúria szerint a JEH ezzel ellentétes előírást nem fogalmaz meg.

[64] Mindezeket értékelve, a IV. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében kifejtettekkel szemben a Kúria arra a megállapításra jutott, hogy a C-420/22. számú ítélet közvetlen alkalmazásával az elsőfokú bíróság nem valósított meg jogsértést, azon ítéletben foglaltak és a későbbiekben a JEH is kellő alapját képezték a Kúria közzétett határozataiban foglaltaktól való eltérésnek.

[65] A Kúria jelen perben eljáró tanácsának hivatalos tudomása van arról, hogy a JEH alapján a Kúria Kfv.IV.37.793/2024/18. számú ítéletében az elsőfokú bíróságot új eljárásra

kötelezte. Azonban a döntéssel érintett ügynek a perbeli üggyel való ügyazonossága nem áll fenn. A perbeli ügy tényállásától eltérően abban az ügyben nem merült fel a származékos tartózkodási jog és a függőségi viszony vizsgálatának szükségessége (vö.: Kfv.IV.37.793/2024/18. számú végzés [63] bekezdés), kizárólag a nemzetbiztonsági kockázat, az iratmegismerés kérdése, és abban az ügyben a keresetet elutasító ítéletet a felperes támadta sikerrel. Jelen ügy sajátossága, hogy az EUMSZ 20. cikke szerinti származékos jog, a függőségi viszony és a nemzetbiztonsági kockázat vizsgálata, továbbá ezek kapcsán az arányosság vizsgálata egységet képez, a felülvizsgálati kérelem pedig a származékos jog és a függőségi viszony tekintetében a jogerős ítéletet, így annak a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatását nem vitatta. E kérdések egységes vizsgálatára a hatósági eljárásban kerülhet sor.

[66] Az EUB a bíróságok által Magyarországon követett gyakorlattal szemben egyértelműen arra az álláspontra helyezkedett, hogy a hatáskörrel rendelkező bíróság iratbetekintési lehetősége nem válthatja ki az érintett személynek vagy a képviselőjének a szakhatósági állásfoglalás alapjául szolgáló információk lényegéhez való hozzáférést, ezért ezen IV. rendű alperesi érvelés sem eredményezi a felülvizsgálati kérelem megalapozottságát.

[67] Ugyanakkor a JEH rendelkező részének 3. és 4. pontjában foglaltakból is megállapíthatóan, a IV. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott, közzétett kúriai határozatok a szakhatósági állásfoglalás alapjául szolgáló adatok lényegének megismerhetősége és az azzal összefüggő kérdések tekintetében ellentétes jogértelmezést fogalmaznak meg.

[68] A jogerős ítélet – a C-420/22. számú ítélet közvetlen alkalmazása folytán – nem a szakhatósági állásfoglalás kötelező jellege, hanem a védekezéshez való jog és a tisztességes eljárás követelményeinek érvényesülése aspektusából vizsgálta, hogy az idegenrendészeti hatóság határozatának kellő alapjaként szolgálhatott-e a szakhatósági állásfoglalás, mivel annak kötelező volta nem ad mentesítést a tisztességes eljárás követelménye alól.

[69] Az EUB ítélettel összhangban maga a JEH határozat is rögzíti, hogy a Charta 47. cikke értelmében az eljárással érintett személy számára – adott esetben képviselő útján – ténylegesen biztosítani kell annak lehetőséget, hogy megismerje azokat az adatokat, amelyekre a hatóság a határozatát alapítani kívánja, mivel a védelemhez való jog tiszteletben tartása a közigazgatási eljárás során feltételezi az iratanyagban lévő információkhoz való hozzáférés jogát.

[70] Azt azonban hangsúlyozni kell, hogy arra továbbra is lehetőség van, hogy az iratanyag bizonyos elemeit ne közöljék az érintett személlyel, ha az közvetlen és egyedi módon sértené az érintett tagállam nemzetbiztonságát, különösen, ha veszélyeztetheti a személyek életét, egészségét vagy szabadságát, vagy felfedheti a nemzetbiztonsági hatóságok által alkalmazott specifikus nyomozási módszereket, és így súlyosan akadályozhatja, vagy akár meggátolhatja e hatóságok feladatainak jövőbeli teljesítését (C-420/22. számú ítélet 96).

[71] A JEH [47] bekezdése kifejezetten utal arra, hogy az EUB „[...] a korábbi döntésein – mindenekelőtt a C-300/11. (ZZ) ítéletén alapuló állandó ítélkezési gyakorlatát erősítette meg. Eszerint az adatok nemzeti szabályozás szerinti minősítésére és a minősítés megszüntetésére vonatkozó szabályok – ideértve a bírósági felülvizsgálati hatásköröket is – nem uniós jogi aktus által harmonizáltak. A tagállamok rendelkezhetnek olyan eljárásjogi technikákról és szabályokról, amelyek alkalmazásával kivételes esetekben nemzetbiztonsági okokra hivatkozva elkerülhető, hogy az érintett személlyel közöljék a tartózkodásra vonatkozó határozat alapjául szolgáló pontos és teljes indokolást. Figyelembe vehetők tehát az információk jellegére és forrásaira vonatkozó jogszerű nemzetbiztonsági megfontolások, de ezeket össze kell hangolni a jogalany eljárási jogaival, így a meghallgatáshoz való jog és a kontradiktórius eljárás elvének tiszteletben tartásával. A Charta 47. cikkének

értékesítéséhez az idegenrendészeti ügyben eljáró bíróságnak nem kell szükségszerűen hatáskörrel rendelkeznie arra, hogy megszüntesse bizonyos adatok minősítését, vagy ezen adatokat maga közölje a kérelmezővel [C-420/22. ítélet, 103-116., 117-5)]. Ezt a kötelezettséget tehát az idegenrendészeti hatóságnak, illetve a nemzetbiztonsági kockázatról döntő szakhatóságnak kell teljesítenie. A bíróságra a közigazgatási perben annak vizsgálata hárul, hogy a hatóság és a szakhatóság a kötelezettségét megfelelően teljesítette-e.”

[72] Mindezeket egybevetve a Kúria szerint az elsőfokú bíróság a C-420/22. számú ítélet közvetlen alkalmazásával juthatott arra a következtetésre, hogy a Charta 47. cikkének értékesítéséhez nem elegendő a közigazgatási perben eljáró bíróság iratmegismerési joga. Következésképpen az I. rendű alperes és az elsőfokú hatóság határozatának megsemmisítéséről rendelkező jogerős ítélet érdemben helyes. Ugyanakkor az C-420/22. számú ítélet értelmezésével összefüggésben a jogerős ítélet nem koherens, ezért annak indokolását a Kúria az alábbiak szerint módosítja:

[73] A jogerős ítélet azon iránymutatása, hogy a minősített adatok lényegét meg kell ismertetni a felperessel, nem áll összhangban a C-420/22. számú ítéletben rögzítették folytán tett megállapításokkal, különös tekintettel a jogerős ítélet indokolásának [141] és [142] bekezdésében foglaltakra.

[74] Az elsőfokú bíróság a jogerős ítélet [141] bekezdésében a C-420/22. számú ítélet 94-97. pontjára és a C-159/2021. számú ítélet 50-53. pontjára hivatkozással helyesen rögzítette, hogy a védelemhez való jog nem abszolút jog, az korlátozható, különösen, ha ezek az érdekek összefüggésben vannak a nemzetbiztonsággal. A törvényszék arra is helyesen mutatott rá, hogy a hozzáférhetővé tétel során végzett mérlegelés vezethet ahhoz, hogy az iratanyag bizonyos elemeit nem közlik az érintett személlyel, amennyiben ezen elemek hozzáférhetővé tétele közvetlen és egyedi módon sértheti az érintett tagállam nemzetbiztonságát, mivel különösen veszélyeztetheti a személyek életét, egészségét vagy szabadságát, vagy felfedheti a nemzetbiztonsági hatóságok által alkalmazott specifikus nyomozási módszereket, és így súlyosan akadályozhatja, vagy akár meggátolhatja a hatóságok feladatainak jövőbeli teljesítését.

[75] A jogerős ítélet [142] bekezdése azt is helytállóan tartalmazza, hogy a bíróság Mavtv. 11. § (3) bekezdése és 12. § (2) bekezdése alapján gyakorolt iratbetekintési joga a C-420/22. számú ítéletből következően nem válhatja ki az érintett személynek vagy a képviselőjének az ezen iratanyagban lévő információkhoz való hozzáférést.

[76] A C-420/22. számú ítélet közvetlen alkalmazásából azonban nem következik az iránymutatás szerinti, a minősített adatok lényegének a felperessel való kötelező megismertetése.

[77] Az elsőfokú bíróság a jogerős ítélet [145] bekezdésében – a [142] bekezdésben és a C-420/22. számú ítéletben foglaltaktól eltérően – a minősített adat lényegének a kérelmezővel való ismertetésére utalt, holott helyesen a kérelmező mellett annak képviselőjére, a szakhatósági állásfoglalás alapját képező indokok tekintetében pedig arra is utalni kell, hogy annak eldöntése, hogy a nemzetbiztonsági kockázat lényege, illetve a kockázatot megalapozó adatok milyen terjedelemben közölhetők a féllel, a nemzetbiztonsági kockázatról döntő szakhatóság hatáskörébe tartozik.

[78] A C-420/22. számú ítélet 86-101. pontja azt az eljárást nem fogadta el a védelemhez való jog hatékony értékesítéseként, ha a bíróság ismeri meg az iratanyagban lévő minősített információkat, emellett azonban nem mondta ki konkrétan, hogy amennyiben nemzetbiztonsági okból korlátozott a szakhatósági állásfoglalást alátámasztó indokok megismerése, azok lényegét mindenképpen meg kell ismertetni a féllel.

[79] A C-420/22. számú ítéletből következően az is előfordulhat, hogy más, a fél érdekében eljáró személy ismeri meg a szakhatósági állásfoglalást alátámasztó indokokat. Ezt a lehetőséget az elsőfokú bíróság a jogerős ítélet meghozatala során kellő indok nélkül mellőzte egyrészt a jogerős ítélet [145] bekezdésében, de különösen az új eljárásra vonatkozó iránymutatás meghatározásakor.

[80] Miután pedig a védelemhez való jog nem abszolút jellegű az EUB döntés értelmében sem - mivel maga is több helyen utal a C-300/11. számú, ZZ-ügyben hozott ítéletre -, ezért a jogerős ítélet megismételt eljárásra adott iránymutatása jogellenes.

[81] A fentiekből következően a jogerős ítélet [148] bekezdésében foglalt iránymutatást a Kúria akként módosítja, hogy főszabály szerint a szakhatósági állásfoglalást alátámasztó indokok lényege – a nemzetbiztonsági kockázatról döntő szakhatóság által meghatározott tartalommal és terjedelemben – megismertethető a felperessel vagy képviselőjével. A nemzetbiztonsági kockázatról döntő szakhatóság vizsgálata során azonban juthat arra a következtetésre, hogy ezen elemek hozzáférhetővé tétele közvetlen és egyedi módon sértheti az érintett tagállam nemzetbiztonságát, mivel különösen veszélyeztetheti a személyek életét, egészségét vagy szabadságát, vagy felfedheti a nemzetbiztonsági hatóságok által alkalmazott specifikus nyomozási módszereket, és így súlyosan akadályozhatja, vagy akár meggátolhatja e hatóságok feladatainak jövőbeli teljesítését.

[82] A Kúria a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti indítványát elutasította. Az indítványt a felperes vagylagosan terjesztette elő és a Kúria perbeli esetben helytállónak értékelte, hogy az elsőfokú bíróság a C-420/22. számú ítélet közvetlen alkalmazásával hozott ítéletet, így az uniós jog közvetlen alkalmazásának hiánya nem indokolja előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. Ugyanakkor a felperes érveivel szemben a JEH nem tiltja meg a C-420/22. számú ítélet közvetlen alkalmazását és nem tekinti követendőnek a Kúria korábbi joggyakorlatát, hanem kifejezetten felhatalmazást ad a korábbi közzétett határozataitól történő eltérésre. A bíróságok számára követendő eljárásrend kérdése jelen perben időelőtti, mert annak alkalmazása nem merült fel a hatóság megismételt eljárásra kötelezésére figyelemmel.

[83] A Kúria a fentiekre figyelemmel a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítéletet – az indokolás módosításával – hatályában fenntartotta, mivel a felülvizsgálati kérelemben nevesített, a Kúria közzétett határozataitól való eltérés a C-420/22. számú ítélet folytán indokolt, és a JEH 3. és 4. pontja alapján a referenciahatározatokban foglalt jogértelmezés kötelező erejű jogértelmezésként nem hivatkozható.

A határozat elvi tartalma

[84] *Ha az elsőfokú bíróság jogkérdésben eltér a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától, a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltak szerint ítélete indokolásának tartalmaznia kell az eltérés okait.*

[85] *Főszabály szerint a szakhatósági állásfoglalást alátámasztó indokok lényege – a nemzetbiztonsági kockázatról döntő szakhatóság által meghatározott tartalommal és terjedelemben – megismertethető a felperessel vagy képviselőjével. A nemzetbiztonsági kockázatról döntő szakhatóság azonban juthat arra a következtetésre, hogy ezen elemek hozzáférhetővé tétele közvetlen és egyedi módon sértheti az érintett tagállam nemzetbiztonságát.*

Záró rész

[86] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerinti tárgyaláson bírálta el.

[87] A felperes felülvizsgálati perköltséget igényelt, a kifejtett ügyvédi tevékenység munkaigényét 40 munkaóraban jelölte meg. Ezt a Kúria a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosnak értékelte, így a felülvizsgálati perköltség összege a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésében foglalt rendelkezések alapulvételével összesen 120.000 forint. A Kúria a felülvizsgálati perköltség felperes részére történő megfizetésére a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az I. rendű és a IV. rendű alperest 60.000-60.000 forint összegben kötelezte.

[88] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdésének d) pontja és 50. § (1) bekezdése alapján feljegyzett felülvizsgálati illeték – az alpereseket az Itv. 5. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megillető illetékmentesség folytán – a Pp. 102. § (6) bekezdésében foglalt rendelkezésnek megfelelően az állam terhén marad.

[89] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. április 30.

Dr. Sperka Kálmán s. k.

a tanács elnöke

Dr. Ujhelyi- Gyurán Ildikó s. k.

előadó bíró

Dr. Kovács András s. k.

bíró

Dr. Sugár Tamás s. k.

bíró

Dr. Bérces Nóra s. k.

Kúria
III.Kfv.37.852/2024/12-II.

15

bíró